

Μητροπολίτης Φθιώτιδος: «Χωρίς Χριστό και Ευαγγέλιο δεν αλλάζει ο κόσμος»

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος](#)

Στην Ηράκλεια του Δήμου Λαμιέων και στον Ιερό Ναό του Αγίου Δημητρίου ιερούργησε την Κυριακή 29 Σεπτεμβρίου 2024 ο [Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών](#).

Η Αρχιερατική Θεία Λειτουργία μεταδόθηκε απευθείας από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου.

Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος χαρακτηριστικά τόνισε, μεταξύ άλλων, ότι «χωρίς Χριστό, χωρίς την αγάπη του Χριστού, χωρίς Ευαγγέλιο δεν αλλάζει ο κόσμος».

Αναλυτικά ο Σεβασμιώτατος ανέφερε:

«Ο λόγος του Κυρίου μας, μέσα από το αγιασμένο χέρι του Ευαγγελιστού Λουκά του Ιατρού, έρχεται να απαντήσει σε προβλήματα των καιρών, να φωτίσει σκοτάδια της εποχής, να δώσει διεξόδους σε προβλήματα, τα οποία αντιμετωπίζουμε και τα οποία έχουν δημιουργήσει μία μελαγχολία, ένα σφίξιμο μέσα στην καρδιά μας και μία αγωνία. Βλέπουμε καθημερινά φαινόμενα βίας ακόμη και στον χώρο της ψυχαγωγίας της παιδικής αγνότητας, της παιδικής έκφρασης, ακόμη και στο χώρο των σχολείων, στους χώρους της διασκέδασης, εκεί όπου βρίσκονται οι νέοι. Βλέπουμε μία γενικευμένη κατάσταση βίας και καθημερινά τέτοιες ειδήσεις έρχονται να αναστατώσουν την ύπαρξή μας. Και βλέπουμε επίσης, διάφορους κήρυκες του άκρατου δικαιωματολογισμού, της δικαιοματολαγνείας να γίνονται τιμητές και πολύ εύκολα να ρίχνουν ευθύνες: «Φταίνει οι γονείς, φταίνει το σχολείο, φταίνει χίλιοι δυο άλλοι, αλλά πάντοτε βγάζουν τον εαυτό τους από την ευθύνη, όλοι αυτοί οι οποίοι συνέβαλαν στο να οδηγηθούμε σε μία τέτοια κατάσταση, όπου ο σεβασμός σχετικοποιείται, όπου η ταυτότητα του καθενός σχετικοποιείται, όπου ο χώρος που μπορεί να φτάσει το δικαίωμά μου με το δικαίωμα του άλλου, επίσης σχετικοποιείται, και παραταύτα όλα αυτά δεν φαίνονται να συγκλονίζουν πραγματικά. Φαίνεται μονάχα να δημιουργούν ένα προσωρινό σοκ και όχι μία βαθιά αναζήτηση για το τι φταίει και κυρίως όχι τόσο για το τι φταίει, αλλά για το τι πρέπει να αλλάξει. Τι πρέπει να κάνουμε όλοι μαζί, χωρίς να εξαιρεί κανείς τον εαυτό του. Όλοι μας ανεξαιρέτως και συλλογικά ως θεσμοί, αλλά και προσωπικά, ως πρόσωπα, γιατί αν δεν καταλάβουμε ότι για κάθε πρόβλημα, όπου και αν εκδηλώνεται, συνυπεύθυνοι είμαστε όλοι μας ανεξαιρέτως.

Η νοοτροπία, «να φοβίσει η κατσίκα του γείτονα, ή ευτυχώς που είναι μακριά από εμένα», είναι αυτή η νοοτροπία που έχει οδηγήσει σε αυτού του είδους τα προβλήματα.

Αντίθετα, αν αγαπηθούμε, αν ενώσουμε τις δυνάμεις μας, αν συνεργαστούμε και αν κατανοήσουμε ότι όσο μεγαλύτερο βαθμό ενσυναίσθησης έχουμε και ενδιαφέροντος ο ένας για τον άλλο, τόσο πιο εύκολα, τόσο πιο αποτελεσματικά, τόσο πιο γρήγορα και τόσο πιο άμεσα, θα μπορέσουμε να θεραπεύσουμε τέτοιου είδους παθολογίες. Ο Χριστός σήμερα ξεκινάει από το αυτονόητο, το οποίο σήμερα έχει γίνει ζητούμενο: Όπως θέλετε να κάνουν σε εσάς οι άνθρωποι να ποιείτε και εσείς ομοίως.

Όπως θέλετε οι άλλοι να σας φέρονται, έτσι να φέρεστε και εσείς. Θέλετε οι άλλοι να σας σέβονται; Θα τους σέβεστε και εσείς. Θέλετε οι άλλοι να μην ασκούν βία πάνω σας; Να μην ασκείτε και εσείς βία. Θέλετε οι άλλοι να μην αδικούν; Να μην αδικείτε και εσείς. Θέλετε οι άλλοι να μην προσβάλλουν; Να μην προσβάλλετε και εσείς. Θέλετε οι άλλοι να μην συκοφαντούν; Να μην συκοφαντείτε και εσείς. Θέλετε οι άλλοι να μην έχουν αντικοινωνική συμπεριφορά; Να μην έχετε και εσείς. Αυτή είναι η βάση. Αυτό είναι το πάτωμα, αυτό είναι το φυσικό δίκαιο, όπως λέμε στην ιστορία των θεσμών, στην φιλοσοφία και στη νομική επιστήμη. Το οποίο όμως είναι κατώτερη κατάσταση, γιατί το φυσικό δίκαιο το παρατηρεί κανείς, ακόμη και στην άλογη φύση. Στην εμπειρία της ζωής γνωρίζουμε ότι ένα ζώο, αν του δείξεις αγάπη, θα σε σεβαστεί και αυτό. Αν δεν του επιτεθείς, δεν θα σε πειράξει, ακόμη και το πιο επικίνδυνο ερπετό. Όταν αντιλαμβάνεται ότι δεν κινδυνεύει, αδιαφορεί τουλάχιστον. Αν λοιπόν αυτό ισχύει μέσα στην άλογη δημιουργία, που φτάσαμε να μην ισχύει μέσα στην έλλογη δημιουργία! Που φτάσαμε εμείς οι άνθρωποι να έχουμε πέσει τόσο χαμηλά, ώστε ούτε αυτή την ψυχοδικαϊκή τάξη να μην τηρούμε μέσα στην ζωή μας!

Παραταύτα ο Χριστός δεν θέλει να μας αφήσει μόνο στο φυσικό δίκαιο. Θέλει να μας οδηγήσει στο ένθεο δίκαιο, στον δικό του τρόπο ζωής, γιατί ακριβώς γι' αυτό σαρκώθηκε, γι' αυτό κατέβηκε στη γη, γι' αυτό σταυρώθηκε, γι' αυτό αναστήθηκε, γι' αυτό ανελήφθη στους ουρανούς για να μας δώσει την δυνατότητα και εμείς οι γήινοι να γίνουμε επουράνιοι, κι εμείς οι χοϊκοί να γίνουμε θεϊκοί, κι εμείς οι θνητοί να γίνουμε αθάνατοι. Να γίνουμε δηλαδή «Υιοί του Υψίστου». Πότε θα γίνουμε «Υιοί του Υψίστου»; Όχι αν αγαπάτε αυτούς που σας αγαθοποιούν. «ποιάυμῖν χάρις ἐστί; καὶ γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸ αὐτὸ ποιοῦσι». Τι αξία έχει να αγαπᾷς αυτόν που σου φέρεται καλά, αυτόν που σε εγκωμιάζει, αυτόν που σε ευεργετεί; Μα αλίμονο αν δεν αγαπᾷς και δεν ευγνωμονεῖς αυτόν που σε ευεργετεί στην ζωή σου, τότε σημαίνει ότι ἔχεις γίνει κτήνος, τέρας στην κυριολεξία, αν ἔχεις τέτοια αγνωμοσύνη. «καὶ ἐὰν δανείζητε παρ' ὧν ἐλπίζετε ἀπολαβεῖν, ποῖά υμῖν χάρις ἐστί;». Αν ευχαριστεῖς και αγαπᾷς αυτόν, τον οποίο θα του προσφέρεις κάτι και περιμένεις να στο επιστρέψει πίσω, τότε αυτή η προσφορά δεν ἔχει καμία αξία.

Ποια προσφορά ἔχει αξία; Αυτή η προσφορά που μοιάζει με το ήθος και την προσφορά του Χριστού: «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν», αυτή είναι η αγάπη, η οποία μας κάνει παιδιά του Θεού. Αυτή είναι η αγάπη, η οποία μας κάνει θεϊκούς ανθρώπους, αυτή η αγάπη είναι, η οποία μας κάνει αγίους. Να αγαπάμε και αυτούς που δεν μας αγαπούν, να συγχωρούμε και αυτούς που δεν μας συγχωρούν, να ευεργετούμε και αυτούς που δεν αναγνωρίζουν και δεν αντιλαμβάνονται την ευεργεσία μας. Αυτή είναι η αληθινή αγάπη, η θεϊκή αγάπη. Αυτή είναι πρόκληση και η πρόταση ζωής, την οποία μας ανοίγει ο Χριστός μέσα στην πραγματικότητα της ζωής μας.

Για να σκεφτούμε, ότι αν καταβάλαμε ἔστω και μία μικρή προσπάθεια, να ακολουθήσουμε τον δρόμο που μας προσφέρει ο Χριστός, πόσο διαφορετική θα ήταν η ζωή μας. Ασφαλώς είμαστε ἄνθρωποι με αδυναμίες, με προβληματισμούς, με μειονεξίες, με δυστοκίες, είμαστε ἄνθρωποι που παλεύουμε με τον ίδιο μας τον εαυτό και μπορεί όλα αυτά να μας φαίνονται δύσκολα, ανέφικτα, ουτοπικά, ότι ξεφεύγουν από την σφαῖρα των δυνατοτήτων μας. Το ερώτημα δεν είναι ότι είναι δύσκολα, γιατί ο ἄνθρωπος είναι πλασμένος για τα δύσκολα, είναι φτιαγμένος για τα μεγάλα, είναι προορισμένος για να μεγαλουργεί ο ἄνθρωπος, το ερώτημα είναι: Αν θέλουμε να προσπαθήσουμε για τα δύσκολα. Αν ἔχουμε διάθεση πραγματικά να βουτήξουμε και να κολυμπήσουμε μέσα στο πέλαγος. Αν ἔχουμε την διάθεση να τολμήσουμε τα μεγάλα και σπουδαία και δύσκολα. Κατά πόσο κάναμε βήματα, προσπάθειες, κατά πόσο κάναμε λίγο πίσω στον εγωισμό μας, στα θέλω μας, στις απόψεις μας, στα συμφέροντά μας, κατά πόσο δώσαμε χώρο στον διπλανό μας και κυρίως αυτή την προσπάθεια θα την κάνουμε πρώτα από τον δικό μας χώρο. Δεν

είναι τυχαίο ότι τα μεγαλύτερα ποσοστά βίας, είναι της ενδοοικογενειακής βίας, δεν είναι η βία έναντι τρίτων. Έχουμε βία μέσα στο σπίτι μας, μέσα στην οικογένεια, ανάμεσα σε αυτόν και αυτήν που υποτίθεται τους έχει συνδέσει αγάπη και έρωτας, που τους έχει συνδέσει μυστήριο γάμου, που έχουν δώσει όρκους και υποσχέσεις αιώνιας αγάπης. Αυτό πρέπει να μας προβληματίσει και δεν μας έχει προβληματίσει γιατί προτιμούμε να ασχολούμεθα με τον γείτονα και με την γειτόνισσα. Να έχουμε άποψη για τους πάντες και τα πάντα και μέσα το σπίτι μας να είναι «κόλαση» και η καρδιά μας και η ψυχή μας να είναι «κόλαση».

Μας καλεί ο Χριστός να κάνουμε ένα ελάχιστο βήμα. Να αναρωτηθούμε σήμερα: έχω την διάθεση να γίνω υιός του Θεού του Υψίστου; Να προσπαθήσω σήμερα να υπερβώ τον εαυτό μου, λίγο να ξεπεράσω τον εαυτό μου, λίγο να μαλακώσω, να ηρεμήσω, να γίνω πιο επιεικής στον διπλανό μου, να έχω λίγο περισσότερη κατανόηση, περισσότερη ενσυναίσθηση, περισσότερη καλοσύνη, περισσότερο σεβασμό, περισσότερη ευγένεια, αποδοχή; Να γεμίσω με Χριστό την καρδιά μου, να αρχίσω να μιλάω στον Θεό για εμένα και όχι για τους άλλους. Να βρω τον Θεό που τον έχω χάσει μέσα μου. Να αρχίσουμε να εξωτερικεύουμε τον εσωτερικό μας κόσμο. Να βλέπουμε πραγματικά τον εαυτό μας, την αλήθεια μας. Για να αρχίζει να αλλάζει η ζωή μας. Χωρίς Χριστό, χωρίς την αγάπη του Χριστού, χωρίς Ευαγγέλιο δεν αλλάζει ο κόσμος. Ο κόσμος δεν αλλάζει με ατομικά ευαγγέλια, δεν αλλάζει μέσα από ατομικά πάθη, κουνώντας το δάχτυλο, αλλά ο κόσμος αλλάζει μονάχα ανοίγοντας την καρδιά μας στον Χριστό, ζητώντας από τον Χριστό να μπει μέσα μας και να γίνουμε ο καθένας μας Χριστός για τον άλλο, να γίνουμε ένας άγγελος για τον άλλο, να γίνουμε αδελφοί ο ένας για τον άλλο, να γίνουμε οικογένεια όλοι μαζί, αλλά πρώτα πρέπει να γίνει οικογένεια, η οικογένειά μας, αυτή στην οποία ζούμε, να γίνει σπίτι, το σπίτι στο οποίο ζούμε και να γίνει στην συνέχεια οικογένεια το χωριό μας, η πόλη μας, ο νομός μας, οικογένεια η πατρίδα μας, οικογένεια και αδελφότητα η οικουμένη ολόκληρη».

[Περισσότερες φωτογραφίες στο άλμπουμ:](#)

(Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου)